

Sygn. akt IV KK 189/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)
SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)
SSA del. do SN Stanisław Stankiewicz

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Krzysztofa Parchimowicza
w sprawie **P.D.**

obwinionego z art. 90 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 27 października 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w G.

z dnia 1 kwietnia 2015 r.

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia
o karze i w tym zakresie przekazuje sprawę obwinionego P. D.
Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

P. D. został obwiniony o to, że w dniu 10 stycznia 2015 r., około godziny 20.10, w miejscowości R., na wysokości sklepu spożywczego „A.”, będąc w stanie nietrzeźwości, pieszo poruszał się środkiem jezdni po drodze publicznej K-28,

powodując tym samym utrudnienie w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 90 k.w.

Sąd Rejonowy w G., po rozpoznaniu sprawy obwinionego P. D. wyrokiem nakazowym wydanym na posiedzeniu w dniu 1 kwietnia 2015 r., uznał obwinionego P. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 90 k.w., ale nie orzekł o karze za przypisany mu czyn. Jednocześnie, na zasadzie art. 119 kp.s.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił obwinionego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

Od powyższego orzeczenia żadna ze stron procesu nie wniosła sprzeciwu i wyrok ten uprawomocnił się w dniu 16 kwietnia 2015 roku, tj. wraz z upływem terminu do jego wniesienia.

Obecnie, na podstawie art. 110 § 1 k.p.s.w., Prokurator Generalny wniósł kasację od powyższego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w G., zaskarżając go w całości - na niekorzyść obwinionego P. D.

Na podstawie art. 111 k.p.s.w., art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w., Autor kasacji zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.s.w., polegające na zaniechaniu zawarcia rozstrzygnięcia co do kary w wyroku nakazowym, którym przypisano obwinionemu popełnienie czynu zakwalifikowanego jako wykroczenie o znamionach opisanych w art. 90 k.w.

W konkluzji, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

W całej rozciągłości należało podzielić zarzut podniesiony w tej sprawie przez Autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 1 kwietnia 2015 r., wydany w niniejszej sprawie, jest wadliwy albowiem rzeczywiście został wydany z rażącym naruszeniem przepisu prawa wskazanego w zarzucie kasacji.

Zgodnie z art. 94 § 1 k.p.s.w. w postępowaniu w sprawach o wykroczenia stosuje się odpowiednio m.in. przepis art. 504 § 1 k.p.k., określający niezbędne elementy wyroku nakazowego. Stosownie do wymagań określonych w tym ostatnim przepisie wyrok nakazowy powinien zawierać:

1/ oznaczenie sądu i sędziego, który go wydał, 2/ datę wydania wyroku, 3/ imię i nazwisko oraz inne dane określające tożsamość oskarżonego, 4/ dokładne określenie czynu przypisanego przez sąd oskarżonemu ze wskazaniem zastosowanych przepisów ustawy karnej oraz 5/ wymiar kary i inne niezbędne rozstrzygnięcia.

Tymczasem, w niniejszej sprawie, analiza treści wyroku nakazowego wydanego w dniu 1 kwietnia 2015 r. – w odniesieniu do obwinionego P. D., jednoznacznie wskazuje na to, że orzeczenie to nie zawiera rozstrzygnięcia ani co do rodzaju zastosowanej represji, ani co do wymiaru tej kary. Ogranicza się ono do przypisania winy i zwolnienia od kosztów postępowania, a nie zawiera nawet stwierdzenia o skazaniu obwinionego. Ponadto, wykroczenie z art. 90 k.w. zagrożone jest alternatywnie karą grzywny albo karą nagany, co obligowało do dokonania wyboru rodzaju kary. Jakkolwiek Sąd jako podstawę prawną wymiaru kary wskazał art. 90 k.w., to jednak w dalszej kolejności nie określił czy obwiniony został ukarany naganą czy też grzywną w odpowiedniej wysokości. Obowiązujące przepisy nie dopuszczają takiej formy odstąpienia od wymierzenia kary, kiedy z jednej strony sąd deklaruje zamiar wydania orzeczenia skazującego i określającego rozmiar represji karnej, a z drugiej – nie zamieszcza w wyroku rozstrzygnięcia w tej części. Prowadzi to do wniosku, że zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego zapadł z rażącym naruszeniem przepisów prawa wskazanych w kasacji, a uchybienie to miało istotny wpływ na treść tego rozstrzygnięcia.

Trafnie zauważył też skarżący, że tak zredagowane orzeczenie, niezależnie od powodów zaistnienia braku rozstrzygnięcia co do kary, czyni je niewykonalnym i w związku z tym także rażąco i w sposób istotny obraża art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k., który to przepis, zgodnie z art. 94 § 1 k.p.s.w., winien być odpowiednio stosowany w postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Na obecnym etapie postępowania tego rodzaju uchybienie nie może być konwalidowane w innym trybie, w tym również w toku postępowania wykonawczego.

W związku z treścią uchwały pełnego składu Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I KZP 21/14, dopuszczającej możliwość uchylenia nieistniejącej części orzeczenia, sąd kasacyjny ograniczył zakres uchylenia w

zaskarżonego wyroku jedynie do części rozstrzygnięcia dotyczącej kary.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy obwinionego P. D. Sąd Rejonowy w G. będzie orzekał z zachowaniem przepisów obowiązujących przy wyrokowaniu w sprawach tego rodzaju.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.